

Řecické zájímavosti

Číslo 3

Ročník: XL

Datum: 23. 09. 2015

Cena výtisku: 15,- Kč vč. DPH

Představujeme naše prvňáčky

1. řada zleva

Patrik Klaška, Severin Nohava, Jan Kovář, Pavel Tarkanič, Zdeněk Pluhařík, Tomáš Bartoš, Adam Šenold, Adam Žák, David Uhlíř, Vojtěch Vodrážka

2. řada zleva

Michaela Marková, Adéla Březinová, Zuzana Vildová, Emma Kůrková, Anna Benešová, Tereza Halászová, Nela Rejhonsová, Veronika Šašková, Anna Marková, Aneta Vobořilová, Alice Šenoldová, Amálie Kubínová

3. řada zleva

Natálie Kriegová, Štěpán Víturka, Tomáš Šašek, Lucie Fialová, Kryštof Milo, Tereza Štěpková, Vítek Cejpek, Zdeněk Hrabal, Tereza Strapková, Ondřej Vránek, Michal Šmrha, Kristýna Lněničková, Daniel Sedláček

Loupežníci na Červeném zámku

Prázdniny s kaprem na vozíku
- Pluhův Žďár

II. ročník Mysliveckých slavností
v Mnichu

II. ročník Mysliveckých slavností
v Mnichu

Město soutěžilo ceny energií

To, že město soutěží ceny svých klasických zakázek je pro nás již dlouho samozřejmostí i povinností a bohatě se nám to vyplácí. V poslední době začínáme využívat i možnosti elektronických aukcí, které tyto soutěžní možnosti výrazně rozšiřují. Po aukcích námi prodávaného dřeva, které výrazně zvedly jeho cenu, přišla na řadu i elektronická aukce energie pro město i jeho organizace, zejména pak základní školu. Aukce se konala ve čtvrtek 25. června a po velmi dramatickém průběhu skončila pro nás velkým úspěchem. V soutěži o cenu elektřiny jsme vysoutěžili pokles silové elektřiny o 29 % proti stávajícímu stavu, což by mělo přinést úsporu pro město ve výši 260 tis. Kč bez DPH. U plynu jsme pak vysoutěžili pokles ceny o více než 19 %, což představuje úsporu pro město ve výši 60 tis. Kč bez DPH. Tyto nové ceny budou platit od 1. 1. 2016 po dobu dvou let, tj. do konce roku 2017. Soutěž probíhala naprosto transparentně po internetu a výsledek je pro město velmi příznivý.

Řečice se bavila

Řečická pouť má dlouhou tradici a podobné to je i s konáním různých kulturních akcí v jejím průběhu. Posledních devět let se pak konají pod společným názvem „Poutové pódium“ a nejenak tomu bylo i v roce letošním, kdy se na místním náměstí sešlo početné publikum, dobrá zábava i chutné občerstvení a tato kombinace byla známkou příjemného odpoledne a posléze i večera. Občasné dešťové přeháňky pak průběh odpoledne občas přibrzdily, ale početné publikum si však dobrou náladu deštěm nenechalo vzít.

Začátek patřil kapele Babouci, která patří již k tradičním účastníkům a nezklamala své příznivce, kteří se sjeli z dalekého okolí, ani tentokrát. Domluvili jsme se s nimi i na příští rok (a možná i na letošní podzim) a na parketu pokračovala skupina Rybníkáři s pirátskou pohádkou, která potěšila zejména děti, podobně jako country tance v podání dětského souboru Housenky. Swingové melodie v podání mladých hudebníků z Jindřichova Hradce, mezi kterými se rozhodně neztratí trubky Vojty Macha a Mikuláše Macha, potěšily své publikum a poté již následovala Řečická kapela, která zcela zaplnila náměstí a úspěch měly jak jejich nové skladby, tak její pěvecký výkon, který byl posílen o mladou zpěvačku Petru Janouchovou. Aerobic team rozpohyboval parket a Tomáš Linka naopak bez zbytečného pohybu připomenul klasické country melodie. Vrcholem celého odpoledne bylo vystoupení pražské skupiny Laura a její tygři, která uvedla do varu celé náměstí, zcela zaplnila parket a perfektním hudebním výkonem uspokojila i ty nejnáročnější hudební nadšence. Večer pak pokračoval pohodovou oldies diskotékou, která se protáhla až přes půlnoc a završila tak velmi příjemný večer, který uspokojil naprostou většinu svých návštěvníků.

Příprava „Poutového pódia“ probíhá během celého roku v režii naší kulturní komise a je velmi náročná. Chtěl bych proto poděkovat všem, kteří se na ní podíleli, zejména pak Petru Žížkovi, který měl velmi šťastnou ruku při výběru vystupujících. Neděle pak pokračovala jak tradičním poutovým veselím na různých atrakcích či kolem prodejních stánků, tak turnajem mladých fotbalistů na hřišti, který svedl dohromady pět mužstev a za pěkného počasí přispěl k jejich sportovnímu vyžití.

Další pouť je za námi a již nyní se můžeme těšit na tu příští.

Řečice vzpomenu Mistra Jana Husa

Tak jako v celé naší zemi i my jsme vzpomenuli významné výročí 600 let od upálení Mistra Jana Husa. Již v sobotu 4. července jsme se zúčastnili vzpomínkové akce ve Veselí nad Lužnicí u Husovy mohyly, která byla odhalena právě před sto lety a na níž se finančně podílela řada okolních obcí a mimo jiné i Kardašova Řečice. Většina z nich se tohoto setkání zúčastnila a mezi řadou praporů nesených v následném průvodu se neztratil ani ten náš.

V pondělí 6. července jsme se sešli v Masarykově háji, abychom si připomenuli tohoto církevního reformátora, od jehož kruté smrti uplynulo právě tento den 600 let. Na začátku slavnosti zazněly tři písně z Husovy doby a po položení kytice na jeho památku pak Vrchlického báseň v podání Karla Slámy. Po krátkém proslovu začalo vyhrávat Machovo kvinteto a vrcholem celého

odpoledne bylo vystoupení vokálního souboru X-tet, jehož hlasy souzněly se šuměním větru i zpěvem ptáků v okolí. Divákům se při poslechu jejich zpěvu tajil dech. Odpoledne pak pokračovalo až do podvečera a nikomu se nechtělo domů a všichni si užívali tohoto svátečního dne a pohodové atmosféry. Na závěr pak zazněla na přání mnichovských hasičů, kteří se vzorně postarali o nezbytné občerstvení, píseň o „Sokolících“. Den končil pomalu a domů jsme si všichni odnesli pohodu z povedené akce v kruhu přátel.

Naši hasiči soutěžili

Aktivity místních hasičů jsou velmi široké - od různých zásahů při požárních či živelných pohromách, přes brigády při úpravě klubovny, výcvik mládeže, až po pořádání hasičských soutěží v požárním sportu. Jedna se uskutečnila v sobotu 20. června na fotbalovém stadionu. Parta kolem Tomáše Tourka, spolu s našimi zaměstnanci, připravila nezbytné zázemí od pódia, parketu, stanů, posezení a občerstvení.

Po obědě soutěž započala slavnostním nástupem. Osm družstev dospělých, dále žen a dětí, soutěžilo v požárním sportu i v následné pivní či kofolové štafetě velmi urputně a vynikající výkony se střídaly s dílčími neúspěchy při zápolení s neposlušnými hadicemi. Všichni se dobře bavili a závody nenarušila ani občasná dešťová přeháňka. Po vyhlášení vítězů a předání nejrůznějších cen ale celá akce neskončila a pokračovala vystoupením hudební skupiny a nočním požárním útokem.

Na předním fotbalovém hřišti pak souběžně probíhal fotbalový turnaj starších pánů, ke kterému si naši fotbalisté pozvali tři hostující týmy, a boj na vzorně připraveném trávníku byl velmi urputný a finálový zápas museli rozhodnout až pokutové kopy.

Obě akce podpořilo spolu s dalšími sponzory i naše město a organizátoři obou si zaslouží uznání a poděkování za dobře odvedenou práci a zábavu, kterou připravili jak pro samotné účastníky soutěží, tak i pro četné návštěvníky.

Sbor pro občanské záležitosti

V třetím čtvrtletí letošního roku oslavili nebo ještě oslaví významné životní výročí tito naši spoluobčané:

Marie Ječná
Jan Holý
Matylda Zipková
Josef Zíka
Alena Vodrážková
Marie Sládková
Růžena Bubeníčková

Marie Šedivá
Petr Kerner
Marie Pličková
Věroslava Kazdová
Vlasta Nekutová
Stanislav Červenka
Miloslav Bouzek

Do dalších let hodně zdraví a spokojenosti.

Jana Chvojková, Zdeňka Bzonková

Běhá celá Řečice

Již čtvrtý ročník běhu kolem Babek přilákal na start opět širokou řečickou veřejnost, ale i běžce ze širokého okolí. Akce, která se ze začátku zdála být pouze pro pár běžeckých nadšenců, se stává masovou a na startu bylo vidět celou řadu účastníků, do kterých bych nikdy neřekl, že budou někdy běhat. Parta kolem manželů Michálkových se neustále rozšiřuje a jejich příklad má efekt sněhové koule, na kterou se neustále nabalují další příznivci běhu ve volné krajině.

Již od čtyř hodin začaly soutěžit místní děti a byla radost vidět jejich nadšení, ale i nadšení jejich rodičů, kteří je mohutně povzbuzovali i navigovali po dráze na vzorně připraveném trávníku našeho fotbalového hřiště. Po šesté hodině pak vyrazili na trať o délce 6,6 km běžci všech kategorií a na

konci chodci, mezi které jsem se zařadil i já s dalšími dvěma chodkyněmi reprezentujícími divadelní spolek J. K. Tyl a věru, že to nebyla procházka růžovým sadem. Většina chodců zvolila velmi ostré tempo, a přestože ani my jsme nešli zrovna pomalu, brzy nám zmizeli z dohledu. Cesta nás vedla po Zrádné nahoru do Babek, les nás vítal příjemným stínem a svými vůněmi a brzy jsme scházeli kolem nového altánu u Masaryka, pokračovali jsme přes Peřkovu hráz na Popelovskou cestu a vraceli jsme se kolem hradu zpátky na fotbalový stadion, kde nás vítali ostatní závodníci, kteří již byli dávno v cíli. Následovalo nezbytné předávání cen vítězům, mezi které jsme se sice nedostali, ale o to úspěšnější jsme byli v tombole, kde jsme vyhráli všichni tři hodnotnou cenu a dobře jsme tak reprezentovali divadelní spolek. Závod podpořila celá řada sponzorů v čele s městem a patří jim za to poděkování, neboť přispěli k celkovému velmi dobrému vyznění tohoto sportovního odpoledne i zakončení v Plzeňské pivnici nad dobrou večeří a následnou zábavou. Náladu nám nezkazili ani naši fotbalisté, kteří prohráli svůj kvalifikační zápas na Islandu, a zábava pokračovala ve stejné míře.

Chtěl bych tímto poděkovat všem organizátorům závodu za příjemné sportovní odpoledne a již nyní se všichni těšíme na příští ročník.

MVDr. Petr Nekut

Loupežníci na řečickém zámku

..... to když v roce 1720 tehdejší majitel řečického panství hrabě Götz oznámil magistrátu a obci, že „myslí nějaký byt (t. j. zámek) stavěti“, tak začíná historie řečického zámku.

Po dobu jeho trvání t. j. 295 let, nezaznamenali kronikáři žádné loupežné přepadení zámku. Ani poslední majitel kníže Alfons Paar se ve svých písemnostech o podobných násilnostech nezmiňuje. Když v roce 1930 předal zámek Školských sestrám De Nostro Domino – zámek se stal poklidným a zbožným místem až do roku 2015. To je ten rok, co bude zapsán do historie – zámecký park dočasně obsadili loupežníci.

Jak se to stalo? No to když v roce 2014 Karel Zaviačič, učitel ve výslužbě a budoucí pedagog Tomáš Englický napsali pohádku „Loupežníci na Červeném zámku“ a v témže roce ji nastudovali v režii Mgr. Karla Zaviačiče. Jako autorskou hru ji představili divákům v premiéře již 12. prosince téhož roku. V stručném programu, ve stati „slovo režiséra“, byli diváci pozváni na derniéru „Loupežníků“ na opravdový zámek – kardašovořečický, a to v srpnu letošního roku (21. 8. a 22. 8. 2015).

Informaci, že budeme hrát v parku řečického zámku, jsem bral spíše jako zbožné přání, které upadne v zapomnění. Ale když jsme byli pozváni na první zkoušku přímo do „zámku“, bylo jasné, že „Loupežníci“ se na zámek stěhují. V tomto okamžiku jsem začal oba autory podezřívát, že při psaní této pohádky s touto eventualitou počítali (tajnůstkáři!), museli mít jistě už předběžný souhlas sestry představené zdejšího zámku, když už to při premiéře inzerovali.

Děj pohádky není přerušen žádnou přestávkou. Délka představení odpovídá dobře, kdy sedící diváci se zájmem celý děj sledují. Ano, hra je hezká na jevišti a ještě zajímavější v přírodním prostředí. Hra je opravdu originální, úsměvná a jako v každé české pohádce v ní dobro vítězí.

První zkouška tři dny před zámeckou premiérou za denního světla byla seznamovací - s prostředím, plná nových pokynů, jak s předstihem nastupovat na scénu, zdržovat se v osvětlených místech, přidat na hlase, jak za tmy přecházet k dalším výstupům a mnoho dalších informací. Ve čtvrtek zkouška – tedy generálka – v kostýmech s osvětlenou a ozvučenou scénou.

„No je to dobré“, říká rejža, „zítra a v sobotu hrajeme před obecnstvem, uvidíme, kolik jich přijde. Nástup zítra hodinu před začátkem“.

Hra byla úspěšná, divákům se líbila, inscenaci přišlo zhlédnout skoro 400 návštěvníků. Přišli i ti, kteří viděli již „Loupežníky“ na scéně kulturního domu. Většina diváků vstoupila do areálu řečického zámku vůbec poprvé a jistě byli zvědaví, jak bude vypadat tato pohádka v přírodním prostředí. Diváky neodradil ani začátek představení stanovený na 21 hodin.

Diváci po zhlédnutí ocenili nápad (prý Petra Žižky) vsadit tento děj do zámeckého parku, také osvětlení a ozvučení tohoto přírodního jeviště, kde horizont dělá až nebeská klenba.

„Byli jste šikovní, moc se nám to líbilo! Byla to pohádka úplně jiná, opravdovější díky jednotlivým výstupům, kdy třeba loupežníci bloudí v opravdovém lese, víla a skřítky tančí na přirozeném paloučku. I zámecká zahrada má zelenou travu.“ Tak hodnotili diváci ojedinělé představení.

Diváci se natáčeli tu vpravo, tu vlevo, jak děj na této velké scéně probíhal. Ajajaj, vždyť tady vzniká zámecké „natáčko“. Až se mi dělalo horko, vždyť tak nějak začínalo i krumlovské „otáčko“. No pozdrav pán bůh, to jsem tu svou fantazii pustil až moc daleko. Ale něco na tom bude.

Naskýtá se zde totiž možnost některé inscenace pro toto „natáčko“ (tedy natáčivé hlediště) rejičně upravit a to i hry klasické. Dále i autorům možnost napsat hru tzv. šitou na míru pro řečické „natáčko“. Příslib sestry představené pro další inscenaci her si odnesl režisér Karel Zaviačič už při závěrečném vyrovnání vzniklých nákladů. Sestra představená vysoce ocenila provedení této pohádky i nápad zasadit ji do přírodního prostředí.

Ochotnický spolek J. K. Tyl se jistě chopí této možnosti, má k tomu dobré předpoklady: schopné režiséry, širokou členskou základnu zapálených interpretů.

Výtvarné řešení scény a technické provedení realizuje několik schopných pracovníků, ochotných realizovat i rozmarné nápady režie. A v neposlední řadě i pracovníka, který umí scénu dokonale ozvučit i osvětlit a složit doprovodnou hudbu, kterou dnešní divadlo vyžaduje. To je hudební skladatel Petr Žižka. Ochotnický spolek J. K. Tyl výrazně podporuje i město Kardašova Řečice. Nechme se překvapit, čím naše diváky ochotníci ohromí.

Ale co počasí? To je pro venkovní představení to nejdůležitější. „Stačí prý podívat se do „stoletého kalendáře“, vybrat vhodné datum a je to v suchu,“ říká režisér Karel Zaviačič. Vyzkoušeno to bylo při uvedené hře „Loupežníci na Červeném zámku“ a vyšlo to.

Takže už je skoro všechno vyřešeno, k realizaci stačí jen odvaha a trochu toho pokakaného štěstíčka. A co udělat pro diváky, aby mohli všichni dobře sledovat celé přírodní jeviště. Ale dost, dívám se už moc daleko.

Mám i osobní vzpomínku na zámek v Kardašově Řečici. To když moji rodiče uznali za vhodné vesnického kluka poslat do školky v řečickém zámku. „Naučíš se tam slušnému chování, abys nešel do školy jako utržený ze řetězu“, prohlásil otec. Školské sestry byly velmi vzdělané, učily cizí jazyky, hru na hudební nástroje, mladá děvčata chodila do zámku „na vaření“ a předškoláci se učili básničky, říkanky a zpívat národní písničky. Na závěr dvouměsíční školky při besídce každý přednesl říkanku, kterou se

tam naučil a představil se jako tulipán, jiný jako stromek, děvčátka jako růže, kopretiny a jiné květiny.

Stanislav Červenka

Děti se rozloučily s prázdninami

Neděle 30. srpna byla v našem městě ve znamení ukončení prázdnin a naše kulturní komise připravila pro tento den opět vydařenou akci, tentokrát v duchu Harryho Pottera. Téměř dvě stě dětských účastníků spolu s rodiči či prarodiči zaplnili v podvečer připravenou plochu fotbalového hřiště a plni očekávání oblehli připravené divadlo, kde se humornou formou dozvěděli, jak to doopravdy bylo s Červenou Karkulkou. V obležení byl i skákací hrad od našeho dodavatele pitné vody z Bukovska a rovněž připravené občerstvení šlo rychle na odbyt. Zejména opékání špekáčků na připraveném ohni mělo u dětí velký úspěch.

Poté již přišel charismatický ředitel kouzelnické školy v Bradavicích Albus Brumbál v podání Karla Slámy a pozval všechny děti na okružní cestu, na jejímž konci mělo být zničení zlého lorda Voldemorta v pekelném ohni. Odcházelo se z nádraží z nástupiště 9 a ¾ a na děti čekalo devět zastavení s postavami z potterovské ságy, kde plnily nejrůznější úkoly a užívaly si tajemství a kouzla známá z filmů. Na závěr se vrátily na hřiště, kde dostaly i sladkou odměnu a společně pak definitivně přemohly lorda Voldemorta a Řečice si tak velmi oddechla. O celý program se postarala kulturní komise města společně s naším divadelním spolkem, Báře Volfové patří poděkování za dobrý nápad a všem účinkujícím děkujeme za jeho bezvadné provedení.

Dětem se půjde do školy jistě snáze, ve škole je čeká nové vybavení nábytkem i technikou. Přeji jim v novém školním roce jenom pěkné známky.

MVDr. Petr Nekut

Výlet za sběr papíru

Ve čtvrtek 18. 6. 2015 odjeli žáci ze 4. - 6. tříd, kteří nasbírali více jak 100 kg starého papíru, na výlet do Chotilska. Nemohli se dočkat, až vstoupí do areálu Tep faktorů.

Přivítala nás pirátka s papouškem na rameni - poslouchal na slovo (měla ho pro jistotu přišpendleného ke košili). Převlekli jsme se do cvičebního, dali jména svým týmům a po krátké pirátské instruktáži s velitelem a sekretářkou hurá do akce. Hráli jsme 2,5 hodiny. Vyzkoušeli jsme úkoly různého typu - fyzické, logické. Nic nebylo jednoduché, úkoly skoro vždy zapeklité. Sil ubývalo, červených tváří, udýchaných obličejů a vyčerpaných těl přibývalo. V závěrečném hodnocení nás pirátka pochválila. Vyhrálo družstvo FC Palačinky, na 2. - 3. místě se umístily dva týmy, Agenti a (musím se zeptat dětí). Ani paní učitelky se nenechaly zahanbit a bojovaly statečně. Nechtějte vidět naše holeně - samá modřina a odřenina.

Děti, které splnily počet přinesených kg papíru, o výlet neošidíme, dlužíme jim ho. Pojedeme na podzim.

Výlet 2. A + 2. B + 4. tř. Barrandovské ateliéry, letiště Václava Havla

Ve čtvrtek 11. 6. 2015 jsme jeli na výlet. Po příjezdu na Barrandov jsme si prohlédli fundus, rekvizitárnu a ateliér č. 6.

Ve fundusu (skladu kostýmu) se nachází přes 300 000 kostýmů. Viděli jsme šaty princezny z pohádky Šíleně smutná princezna, oblek z pohádek Tři bratři, S čerty nejsou žerty, rekvizity z pohádky Byl jednou jeden král, oblek malého Amadea z filmu Amadeus. Dozvěděli jsme se, že dámské spodničky se vyztužovaly velrybími kostmi, nyní tzv. husími krky. Viděli jsme spoustu zajímavých věcí v rekvizitárně - kouzelný kufr, patinované truhly, cestovní wc, kostitřas, v ateliéru č. 6 jsme se proběhli po propadlišti a celé ploše. Ve vlásenkárně jsme viděli paruky z pohádek a filmů, spoustu knírů.

Před prohlídkou letiště jsme museli chvíli posečkat - odpočinek na trávě. Po polední siestě začala prohlídka letiště. Byli jsme odbaveni, prošli bezpečnostním rámem a čekali na odlet v gatu. Nasedli jsme do modrého autobusu a už se vydali na prohlídku. Víme, že letiště bylo otevřeno v r. 1937 a že zde chovají zde dravé ptáky (orly, sokoly a káňata), lovecké psy. Dokážeme vysvětlit, na co se používají tahače. Víme, že na let Praha - Londýn spotřebuje letadlo 8 t leteckého benzínu, Viděli jsme nakládku zavazadel, cateringové pavilóny, letištní hasiče. Denně odbaví mimo sezónu 400 letadel, v letní sezóně 50 letadel každou hodinu.

Na závěr výletu jsme uspokojili chuťové pohárky u Mc'Donalda.

Umíme odpovědět na záludné otázky:

1. Jaký jazyk musí piloti ovládat?
2. Jak se nazývá vzletová a přistávací dráha?
3. Co dělají dispečeři na věži?
4. Co se nesmí dostat přes bezpečnostní kontrolu?
5. Kteří ptáci pracují na letišti?
6. Co používají hasiči při poplachu, aby se dostali rychle do svých vozidel?

9. Jak se nazývá místo, kde na letišti parkují letadla?
 10. Co musí ovládat letuška?
 11. Kdo dává kapitánovi povolení ke startu?
 12. Jak se jmenuje speciální letištní hasicí vůz?
- Snad se dětem líbilo a výlet splnil jejich očekávání.

Výlet za sběr papíru

Ve středu 17. 6. 2015 se uskutečnil výlet pro děti z 1. - 3. třídy, které přinesly 100 a více kg starého papíru.

Ráno jsme přijeli do Protivína a navštívili muzeum exotiky. Děti se seznámily s historií Protivína, prošly s muzejním pasem, dostávaly u jednotlivých panelů razítka. V druhé části expozice se seznámily s faunou pralesa a moří. Dozvěděly se spoustu zajímavostí, např. žralok má 8 řad zubů a když si o kořist nějaký zub vylomí, posune se nový zub z další řady. Viděli jsme spoustu motýlů, brouků, tukana, termiště, papouška kakadu, lemura, murénu, hvězdice, mořské koníky a už budou děti samy vyprávět.

Před návštěvou muzea se děti občerstvily v cukrárně.

V restauraci U Provazníka jsme poobědvali kuřecí řízek s bramborovou kaší, vodu se šťávou a zmrzlinu. Talíře byly vymety, snad dětem chutnalo.

Odjeli jsme do Selibova do Pohádkové kovárny. Děti si prošly kovárnu, účastnily se svatby, viděly spoustu vodníků, čertů, pohádkových postavíček. V obchůdku si nakoupily suvenýry. Plnily na zahradě úkoly, dostaly odměny, omalovaly si dřevěnou hračku, našly poklad, rozdělily ceny a čas se neúprosně přihlásil. Museli jsme zrušit opékání buřtů, do kovárny přijela další skupina dětí a také ubíhající čas a cesta domů 1,5 h.

Autobus měl menší problémy se vzduchotechnikou, ale problém nastal v Doňově. S vypětím všech sil jsme dojeli do cílové stanice. Pan řidič pospíchal do servisu. Zítra ho čeká Tep faktor.

Děkuji všem rodičům a rodinným příslušníkům za sběr papíru, jeho dovážku do školy.

Děkuji p. u. Vyhlídkové, Míchalové a p. v. Růžičkové, které mi s výletem pomohly.

Představujeme naše prvňáčky

V úterý 1. září přivítal pan starosta MVDr. Petr Nekut, paní ředitelka Ing. Jana Hýbková a p. zástupkyně Mgr. Jana Marešová naše prvňáčky.

Při prvních krůčcích je doprovázeli naši "deváťáci", kteří se stali jejich patrony. Společně labyrintem poznání je název celoročního projektu, kdy nejmladší a nejstarší žáci budou podnikat různé akce.

Těšíme se a věříme, že naši nejmladší vykročili pravou nohou a jsou připraveni na startovní čáře k cestě za poznáním.

PaedDr. Milena Zikešová

Děti se loučily se školou

Poněkud netradičně proběhlo v letošním roce loučení se školou v našem městě. Obřadní síň na radnici byla kvůli její rekonstrukci nahrazena kulturním domem a i termín byl přesunut na čtvrtek před naší poutí. Kulturní dům poskytl mnohem větší prostory, zázemí i techniku pro osvětlení i ozvučení, které jsme plně využili.

Od devíti hodin se představili naši předškoláci se svými učitelkami a po krátkém úvodu předvedli něco z toho, co se ve školce naučili nejenom nám, ale i četným návštěvníkům z řad rodičů, prarodičů i známých. Poté již nastoupili absolventi devátých tříd v doprovodu žáků prvních tříd, kterým dělali v jejich prvním školním roce garanty a kteří jim teď na oplátku vyrobili absolventskou stužku a poděkovali za jejich pomoc při orientaci v novém prostředí. Po krátkých projevech následovalo předání pamětních listů ze strany města, poděkování učitelům a rodičům, video ze školního života i krátké vystoupení samotných absolventů. V předsálí pak byla tabla s fotografiemi absolventů i ze

školního života spolu s možností fotografování s rodiči či spolužáky ve fotokoutku. O loučení byl velký zájem i ze strany rodinných příslušníků, kteří kolikrát nevěřili vlastním očím, jaké že to mladé dívky a jací pánové se vylíhli z těch jejich nevycválaných pubertálních dětí. V dalším životě jim všichni přejeme hezké prázdniny a hodně úspěchů v dalším životě.

Řečická škola dostala nové vybavení

Prázdniny nebyly v naší škole dobou odpočinku, ale naopak časem pilné práce na novém vybavení, které bylo pořízeno díky dotaci z Evropských fondů. Celkové náklady akce činily 3 mil. Kč, z toho je dotace ROP Jihozápad 2,5 mil. Kč. Dotace posloužila k novému vybavení školních dílem, cvičnému bytu s kuchyní, k nakoupení devíti interaktivních tabulí, notebooků, videokamery i nového nábytku do několika tříd a učebních pomůcek pro přírodopis a fyziku. Nové vybavení umožní kvalitnější i názornější výuku jak učitelům, tak žákům a skýtá nové možnosti pro rozvoj manuální zručnosti v nově vybavených dílnách. Vybavení je jednou z celé řady zlepšení v naší škole, ale nebude zdaleka poslední, protože již nyní se připravuje projekt na celkovou rekonstrukci tzv. malé školy, kde by mělo vzniknout zázemí pro zájmovou činnost žáků i menší sál pro školní kulturní akce.

Začal nový školní rok

První září je tradiční začátek školního roku a nebylo tomu jinak ani letos. Již v sedm hodin se v okolí školy a na přechodech objevili pracovníci města i hlídací služba a pomáhali zejména těm nejmenším v orientaci při přechodu rušné státní silnice a uvedli je do školní budovy, kde na ně již čekali zaměstnanci školy. Prvňáčky pak směřovali do školní tělocvičny, která se stala svědkem jejich slavnostního uvítání při začátku jejich školní docházky. Tělocvična se rychle zaplnila nejenom našimi prvňáčky a jejich rodiči, ale i prarodiči a známými. Letošní ročník je velmi silný a 38 dětí tak bylo rozděleno do dvou prvních tříd, které mají na starosti Mgr. Lenka Míchalová a PaedDr. Milena Zikešová.

Očekávání a rozechvění dětí i rodičů bylo veliké a slzička ukápla nejenom dětem, ale i některým maminkám, když předávaly své princezny do rukou učitelek. Po slavnostním přivítání došlo na představení jednotlivých prvňáčků, z nichž každý dostal kufřík s vybavením do školy a kornoutek sladkostí a také svého patrona z řad žáků devátých tříd, který jim bude pomáhat při jejich prvních krůčcích ve škole. Poté se již všichni odebrali do svých tříd a byli seznámeni s organizací školy a své třídy. Děti si objednaly obědy, seznámily se se spolužáky a učitelkami a s celou řadou dalších věcí, které přináší školní život.

I v letošním roce město do školy investovalo více než 3 milióny korun na nové vybavení a připravujeme další velkou investici v podobě celkové rekonstrukce tzv. malé školy, která by se měla uskutečnit v příštích letech. Naše škola patří svým vybavením mezi špičku v regionu a jsme připraveni udělat vše pro to, aby tomu tak bylo i nadále.

MVDr. Petr Nekut

Připravované kulturní akce

6. 11. 2015 od 19:00 hodin bude v místním kulturním domě sehraána divadelní hra o jednom herci v podání Elišky Balzerové s názvem **Můj báječný rozvod**. Předprodej vstupenek bude oznámen včas.

V pátek **13. 11. 2015** od **19:00** hodin proběhne v našem kulturním domě společenský večer k tanci a poslechu za účasti dvou hudebních těles. A to Řečické kapely a Babouků. Všichni jste srdečně zváni!

Kulturní komise

Komárkovo umění eseje

Stanislav Komárek je ve Wikipedii uveden jako český biolog, filosof a spisovatel, autor svébytných esejů, básník a romanopisec, etolog, antropolog a historik biologie. Jeho odborný i umělecký záběr je tedy velmi široký. Ale co je podstatné: i přesto, že do svých 57 let vydal už na třicet knižních publikací, včetně tří románů a tří básnických sbírek (souhrnně pak vyšly ve sbírce čtvrté – Mé polopouště), nikde nesklouzává k vágnímu stereotypu, či dokonce k povrchní líbivosti.

Tvůrčí produktivita Stanislava Komárka, ale zároveň vysoká úroveň jeho děl mě už vícekrát přiměly, abych o něm napsal do Řečických zajímavostí; vždyť z naší obce pochází a často zde i ve svém domku v Jablonského ulici pobývá. I když se jeho literární práce žánrově pohybují v širokém pásmu mezi přísně odbornými publikacemi na jedné a ryze beletristickými díly na druhé straně, přednost dává především eseji, tedy útvaru slohově i myšlenkově značně náročnému, který po pisateli vyžaduje rozsáhlé vědomosti, schopnost hlubokého ponoru do pojednávané problematiky, včetně nalézání nečekaných významových spojitostí, stejně jako vysokou jazykovou úroveň sdělení. O tom, že Stanislav Komárek všechny tyto předpoklady naplňuje, svědčí obliba jeho úvahových textů v denících a časopisech, v nichž je otiskoval či otiskuje většinou ve formě tzv. *sloupků*, ale především jejich souborná knižní vydání. Samostatných svazků dosud napsaných esejů vydal již více než deset, dlužno však podotknout, že esejistický charakter mají často i jeho obsáhlejší monotematické práce – z poslední doby připomínám tituly Ochlupení bližní (2011), Muž jako evoluční inovace (2012) a Tělo, duše a jejich spasení (2015) – ale drobnými úvahami, tedy vlastně jakýmsi *miniesejíky*, jsou protkány i jeho romány.

Je to rovných dvacet let, co jsem na stránkách Řečických zajímavostí upozornil na první soubor Komárkových zamyšlení nazvaný Sto esejů o přírodě a společnosti. Nyní mám před sebou poslední, vydaný v letošním roce a nesoucí název Živočichopis aneb Komárkova abeceda. Eseje jsou v něm řazeny abecedně podle názvů, většina z nich byla napsána v letech 2012 – 2014 pro Hospodářské noviny, nechybí zde však ani delší texty, jako kupř. přepis přednášky o herezi (kacířství). Pod pestrostí jednotlivých námětů se skrývá jejich společný jmenovatel: naléhavě kladená otázka, kam kráčí současné lidstvo, především pak ta jeho část, která náleží k euroamerickému kulturnímu okruhu. Dočíst se tedy můžeme o nejznepokojivějších příznacích současnosti, ale také o zvláštních civilizačních anomáliích, které se však staly do té míry součástí našich životů, že je jako něco vybočujícího z normy většinou už ani nevnímáme. Předmětem Komárkových úvah jsou v této knize kupř. kult celebrity, pachtění médií po senzacích, bující narcismus, zahlcenost současné civilizace neutřiditelnou přemírou informací, posedlost přepjatou hygienou, internetový exhibicionismus a tak dále a tak dále. Velmi zajímavé a poučné je však i vyličení Komárkových zkušeností s opakovaným týdenním pobytem v temnotě tzv. izolační komory. A protože je tento náš nejerudovanější a neplodnější současný esejista také vášnivým cestovatelem, nechybí v jeho nové knize ani záznam zážitků a pozorování získaných při putování po turisticky málo vytěžovaných krajinách, v tomto případě po Madagaskaru.

Nakladatelství Academia si svého kmenového autora natolik považuje, že většinu knih, které mu v posledních letech vydalo, vybavilo jednotnými grafickými specifiky, jimž dominuje převážně černá obálka. Ta však bez ohledu na závažnost mnohých předkládaných témat neskrývá obsah funebrácky pochmurný, neboť Stanislav Komárek patří k těm osobnostem, které si dokážou naložit na bedra bolesti tohoto světa, aniž by pod jejich tíhou úpěnlivě sténaly. Jeho eseje, nabízející mnohá ponaučení z nejrůznějších oborů společenských i přírodních věd, jsou svěží, dynamické, jazykově bohaté, mířící přesně na jádro problémů, nechybí v nich ani osobitý humor pramenící z velkorysého nadhledu nad skutečností. Každému čtenáři, který rád obětuje čas i energii na hlubší zamyšlení nad během tohoto světa, přinese určitě i tato nová Komárkova kniha nezpochybnitelné intelektuální potěšení.

Jan Frolík

Dopisy našeho čtenáře

Vážená redakce, zasílám několik snímků mladého čápa, který si 11. 8. 2015 se zájmem prohlížel uprázdněné hnízdo na školní budově. Bylo by velice dobře hnízdo obnovit a zabydlet. Čáp odedávna patří Řečici a Řečice čápům (fotografie k dispozici na úřadě).

V tomto roce uplynulo sedmdesát let od konce druhé světové války. Vzpomínám, jak jsme si děti válku prodloužily v Sokolovně na plátně řečického kina, kam jsme chodily na válečné americké filmy. Jedním z nich byl velice slavný film Sedm Sullivanů, pojednávající o statečných bratřích, kteří se na popud své matky dobrovolně přihlásili do armády a společně šli jako námořníci proti Japoncům. Byl to napínavý a hrdinský film o boji se zlem, které zachvátilo tento svět.

Druhým a neméně slavným filmem byl Guadalcanal. Bylo to zlomová bitva o největší ostrov v souostroví Šalamounových ostrovů, která přispěla k porážce Japonců.

Bylo mnoho dalších napínavých filmů, ale co jsme také měly rády, byly vynucené přestávky, kdy promítač, náš velice hodný školník pan František Havel, převíjel cívku s filmem, aby mohl dále promítat. O přestávce pouštěl stále stejnou desku s písní, kterou složil Karel Vacek: „Hej, panímámo, nač tu dceru máte, takhle se vnučat už nedočkáte...“. Nevím, zdali se panímáma vnučat dočkala, ale s jistotou vím, že tak dobrou malinovku v láhvích s patentním uzávěrem i se slámkou na pití, kterou nám dětem o přestávce paní cukrářka Čechová s úsměvem a láskou prodávala, už nikdo nevyrobí.

S velkým časovým odstupem, když jdu kolem Sokolovny, poslouchám, jestli náhodou neuslyším hrát: „Hej, panímámo...“. Zkuste to také

Josef Pospíšil

(Poznámka redakce: pan Pospíšil je řečický rodák, je mu 80 let a žije v Mladé Boleslavi)

Camino de Santiago aneb svatojakubská cesta řečického rodáka

Vedle Jeruzaléma a Říma je Santiago de Compostela, ležící v provincii Galicie na severozápadě Španělska, třetím hlavním poutním místem křesťanů. V 9. století zde byly při stavbě kostela nalezeny údajné ostatky sv. Jakuba Staršího. Na onom místě byla později vybudována románská bazilika, od 18. století nesoucí barokní prvky, kde jsou tyto ostatky uloženy a uctívány. Jak se jeden z Ježíšových apoštolů dostal do Španělska? O tom vypráví legenda, podle níž se Jakub vydal z Judeje na Pyrenejský ostrov hlásat evangelium. Zde se mu zjevila Panna Maria a nabádala jej, aby se vrátil. Jakub uposlechl a vrátil se do Judeje. V r. 44 byl na příkaz judského krále Heroda Agripy v Jeruzalémě zajat a popraven. Jakubovo tělo prý jeho učedníci položili do loďky a loďku pustili na moře, aby zabránili zneuctění jeho těla. Andělé loďku vedli až ke španělským břehům, kde tělo našli Jakubovi zdejší učedníci a pochovali je v místě, kde působil jako misionář, a které po něm dostalo jméno Sv. Jakub, španělsky Santiago.

V posledních letech je poutím do Santiaga věnována značná pozornost. Poutníků rok od roku přibývá a mnozí na internetu sdělují své dojmy a zkušenosti, k nimž přidávají zajímavé fotografie. Do Santiaga putoval také řečický rodák RNDr. Josef Michálek, jenž prožil dětství a mládí v domě v Tyršově ulici. Po ukončení studia na Univerzitě Karlově zakotvil v Blatné, kde žije dodnes. Na svatojakubskou cestu se vydal ve svých devětašedesáti letech v roce 2013. Povídali jsme si o tom při jeho návštěvě v Kardašově Řečici v květnu letošního roku.

Mnozí se vydávají na pouť z důvodů duchovních, jiní chtějí vyzkoušet svou fyzickou kondici, někdo jde za poznáním něčeho nového, někdy i sebe sama. Co motivovalo tebe?

Můj kamarád, který kdysi jel do Santiaga na kole, si chtěl cestu zopakovat a tentokrát pěšky. Nabídl mi, zda nechci jít s ním, a já po krátké úvaze souhlasil. Pokusit se o to v mých 69 letech byla výzva ještě něco dokázat a zažít dosud nepoznanou zkušenost.

Co vlastní cestě předcházelo, jak jste se na ni připravovali?

Kdo se chce vydat do Santiaga de Compostela jako poutník, musí si nejprve obstarat za mírný poplatek tzv. credencial, poutnický průkaz, který ho opravňuje využívat služby levných poutnických ubytoven. U nás je možné ho získat od občanského sdružení Ultraia a vstupní razítko získá poutník od faráře své farnosti. V credencialu také poutník podepíše prohlášení, že bude ctít ducha pouti, kostely, místa na cestě a přírodu. Pak je třeba sestavit si itinerář. My jsme si zvolili část cesty, která vede z Francie, a říká se jí camino francaise, neboli francouzská cesta. Naším startovním bodem bylo město Astorga a tím dána délka trati 270 km.

Kterou roční dobu jste si zvolili?

Z Prahy jsme letěli 7. května 2013 do Madridu, kde jsme strávili dva dny. Nocleh jsme si zajistili předem. Navštívili jsme vyhlášenou madridskou galerii Prado a královský palác Escorial, a pak odjeli autobusem do Astorgy, města s dávnou historií, které Římané nazývali Asturica. Mají zde mimo jiné muzeum poutníků. Druhý den ráno jsme hodili na záda batohy, vážící 14 kg, na nich znak poutníka do Santiaga, tedy mušli, která je vedle hole, širokého klobouku a pláště jedním z atributů sv. Jakuba, a vydali se po cestě vybudované starými Římany.

Jak jste se stravovali a jaké to bylo na ubytovnách?

Poutnické ubytovny, říká se jim albergue, jsou zařízení buď města, obce nebo církve. Jejich vybavení je prosté, spí se na palandách, ale každý dostane čisté povlečení a hygienické zařízení je všude na velmi dobré úrovni. Někde bývá i vybavená kuchyňka. Za nocleh se zaplatí 5 až 6 euro. Poutník se může vysprchovat, přeprat si prádlo, udělat si rychlé teplé jídlo, pohodlně se vyspí a ráno do 8 hodin musí ubytovnu opustit. Stravovali jsme se jednoduše, sebou jsme nosili jen minimum jídla, cestou se dalo vždy něco koupit, na teplé jídlo jsme raději zašli do nějaké hospůdky.

Kolik kilometrů jste denně ušli, a kolik poutníků jste potkávali?

Snažili jsme se držet průměr 20 – 22 km denně. Vycházeli jsme brzy ráno, abychom největší díl cesty ušli dopoledne. Nepříjemné horko bývá totiž mezi druhou a čtvrtou hodinou odpoledne. Proto

jsme si také naplánovali cestu na květen, v létě by to asi bylo úmorné. Zažili jsme ale nejrůznější počasí. Několikrát jsme šli v dešti, v leonských horách nás dokonce zastihlo sněžení. Člověk musí být vybavený na každou situaci a ze všeho nejdůležitější jsou pevné pohodlné boty. Bez menších

puchýřů se to ani tak neobejde, ale viděli jsme poutníky, kteří měli chodidla samý puchýř a nohy oteklé. Taková cesta je pak opravdové martyrium. Poutníci jsou zvláštní komunita. Střetávají se cestou, přátelsky se zdraví, každý má na batohu poutnickou mušli, obvykle hůl, domlouvali jsme se anglicky, německy, také pár španělských slov jsme se naučili, někdy stačila jen gestikulace. Cestou jsme se setkali s poutníky ze třiceti zemí, všech věkových skupin, dokonce se dvěma dívkami z Ameriky. S mnohými poutníky se člověk vídá večer i v ubytovnách, ale tam každý spěchá co nejdříve natáhnout tělo a spát.

Jak na vás působila tamní příroda, jakou krajinou vedla vámi zvolená trasa?

První část cesty vedla horami v provincii León. V podhůří jsou rozlehlé vinice, pak se stoupá k průsmykům. Nejvyšším bodem naší cesty byl v nadmořské výšce 1531m /n.m. Gruz de Ferro, železný kříž na vysokém sloupu, který jakoby vyrůstal z vysoké hromady kamení. Kameny a kamínky sem nanosili poutníci z míst odkud přišli a já jsem tu položil dva kamínky z blatenské žuly. Dál opět vinice. V městě Ponferrado jsme přecházeli románský kamenný most z 11. století, viděli jsme tu i templářský hrad. Na hranici provincie Galicie nás vítal kamenný kříž. Stoupání do výše 1306 m bylo odměněno zajímavou památkou na dávné Kelty, po nichž zde zůstal nízký kruhový kamenný dům. Bujná zeleň leónských hor tu postupně přechází v sušší krajinu.

Cesta, většinou prašná, někdy kamenná, také asfaltová, je značená častými sochami sv. Jakuba a milníky, na kterých se poutník dočte, kolik kilometrů mu zbývá do cíle. Obyvatelé starobyklých městeček a vesnic, kudy vede cesta, jsou na poutníky zvyklí a chovají se k nim přátelsky. Razítka v našich credenciálech přibývala, v každé další ubytovně jsme dostali jiné. Konečně jsme viděli v dálce Santiago. Když jsme dorazili na kraj města zbývalo ještě posledních pět kilometrů po asfaltu. A pak jsme konečně stáli na velikém náměstí před katedrálou Santiago.

Jaký je to pocit být v cíli a mít v nohách 270 km?

Především veliká úleva. Dokázal jsem to, jsem tady. Emoce ale přemohly všechny poutníky, vzájemně si všichni gratulovali, objímali se, všichni byli veselí, ale nechybělo ani dojetí. V Santiagu jsme také po předložení credencialu obdrželi osvědčení o vykonané pouti. To získá jen ten, kdo ujde pěšky nebo ujede na koni nejméně 100 km, podmínka ještě z dávných dob, dnes se přidává nová, nejméně 200 km na kole. V Santiagu nás čekal ještě poslední nocleh v poutní ubytovně. Druhý den ve 12 hodin se konala zpívaná mše za všechny poutníky, kteří došli předchozí den, a četla se místa, odkud poutníci přišli. Katedrála na nás působila svou velkolepostí i dotekem dávných věků. Slavnostní tečka za naší poutí.—

Poutí do Santiaga ale cestování obou mužů ještě neskončilo. Rozhodli se pokračovat až na úplný konec evropské pevniny. Autobusem odjeli do asi 100 km vzdálené vesnice, zvané v jazyku galego Fistera, španělsky se nazývá Finisterre, což obojí značí Konec světa. Odtud asi po šesti kilometrech došli k majáku, stojícímu na vysokém výběžku do Atlantického oceánu. To byl teprve definitivní cíl jejich cesty „z Čech až na konec světa“, kam kdysi doputovalo i mírové poselstvo Jiříka z Poděbrad. Zavítali i do přístavní vesnice Muxia, na pobřeží Atlantiku, dalšího mýtického místa keltů i křesťanů, kam údajně kdysi připlul misionář sv. Jakub. Obstarali si nocleh a čtyři dny se ještě toulali po pobřeží, obdivovali krajinu i moře, na plážích nacházeli Jakubovy mušle a nohám tak přidali ještě dalších skoro 100 km. Měli totiž koupennou zpáteční letenku na pevný termín, a tak se

snažili využít zbývající čas co možná nejlépe. Pak už je čekal jen autobus do Madridu a zpáteční let do Prahy. A nám nezbyvá než poděkovat za zajímavé vyprávění.

Povídání s Dr. Michálkem zaznamenala Zdena Maršíková

Výlet polesím „Babky“

18. července tohoto roku, tedy v období úmorných veder, která byla v kontextu léta co do počtu v tomto století určitě v našem státě rekordní, jsem dospěl se svým berounským návštěvníkem Jirkou k názoru, že je potřeba v den následující, totiž v neděli, absolvovat kratičký výlet na kolech lesními partiemi „Babek“. Jediná zastávka byla naplánována v poetickém prostředí Masarykova háje.

Po vydatné snídani v ranních hodinách, kdy byla vyjímečně obloha zatažena, vyrazilo naše duo na cestu. Postupně jsme projeli podél fotbalového hřiště, pod bývalým strážným hrádkem, po němž není dnes ani stopy, a kolem malebného rybníčku „Nový“. Poté jsme zamířili po lní cestou do „Babek“. Než jsme zahruli v začínajícím lese doprava, tak jsme byli nuceni „zaplácnout“ několik dotěrných „slepáků“ (ovádů hovězích) na našich nohách. Asi se chtěli zaměřit na jinou tekutinu než na tu, na kterou byli zvyklí. V samotném lese jsem pak Jirkovi ukazoval místa, kam jsme chodili s bratrem a babičkou na sklonku 60. let minulého století na borůvky. Netrvalo dlouho a před námi se objevila silueta nového altánu v Masarykově háji. Vlastní háj je zajímavý tím, že zřejmě za 1. republiky byl osázen druhově odlišnými stromy, nachází se zde též studánka, která byla bohužel v době naší návštěvy bez vody. V původním dřevěném odpočívadle byl trochu nepořádek a tak jsme se uvelebili v konstrukčně zajímavém altánu, jehož jediným nedostatkem byla nezvykle velká vzdálenost lavic od kulatého stolu. Zavřel jsem oči a nechal na sebe působit to působivé a pohodové lesní ticho. Občas jsem zase oči otevřel a zadíval se do okolních vzrostlých stromů. Jirka, který mě zná od svého dětství, vůbec do mého vnitřního rozjímání nezasahoval. Pak jsme si ještě v krátkosti prohlédli Masarykovu pamětní desku. Náš první prezident měl podle mého poznání vysoký intelektuální a vzdělanostní potenciál. Vyplývá to především z četby knihy od Karla Čapka „Hovory s T.G.Masarykem.“ Určitě ne náhodou byl zvolen za sebou 4x prezidentem. U mého řečického dědy byl tento prezident oblíben do té míry, že jsem našel ve zděděném domě obraz, na kterém je Masaryk znázorněn během vítání na veselském nádraží. Pro mě osobně je politika záležitostí složitou a nepřehlednou (jednodušší je pro mě středoškolská matematika) a o to více si vážím Masarykovy statečnosti, diplomatických schopností a v neposlední řadě umění zazpívat mnohou lidovou píseň. Zpátky jsme se vydali cestou vpravo od pomníku s tím, že jsem postupně ukazoval svému spoluvýletníkovi místa, kde jsme s panem P. Klaškou a dalšími zaměstnanci MěÚ Kardašovy Řečice vysazovali stromky do lesní půdy. V závěru cyklovýletu jsme se chvíli dívali z cesty na výsledkově nevydařený zápas řečického fotbalového áčka a pak jsme ještě poseděli v ohrádce před Plzeňskou pivnicí u nealko i alko zlatavého moku.

Celkově hodnotím výlet jako vydařený a pohodový a na tom nic nemění ani úvodní atak ovádů, ani některé nedostatky v Masarykově háji či průběžný výsledek řečických fotbalistů.

Již teď se těším na podobné pokračování příště.

Karel Hloušek

Po stopách rodu Smrčků z Mnichu

Genealogie a heraldika patří do okruhu pomocných věd historických. Zatímco první se zabývá rodovými vztahy, v druhém případě jde o nauku o znacích. Sestavování rodokmenů se u nás v současnosti věnuje hodně lidí (je to ostatně velmi zajímavá činnost pro ukrácení dlouhých chvil v důchodu), soukromý zájem i o druhý z oborů pak mohou projevovat ti, kteří mají předky šlechtického původu. Obě vědní disciplíny jsou však natolik zajímavé, že přitahují nejen pozornost těch, jichž se osobně týkají, ale na objektivní úrovni pak rovněž odborníků – specialistů, mezi něž lze zařadit i vysoce fundované, zapálené amatérské badatele.

K nim patří také Jan Jůna. Rodák z Kutné Hory (nar. 1956), který bydlel svého času i v

Kardašově Řečici, dnes žije v Jindřichově Hradci a v poslední době vydal několik knih věnovaných dějinám tohoto města a historii rodu Vítkovců. Jako genealog a heraldik začal od letošního roku zúročovat své zkušenosti též vydáváním knižní řady Zapomenuté rody. První publikace z ní nese název Smrčkové z Mnichu u Kardašovy Řečice.

V tenkém padesátistránkovém svazku shrnuje Jan Jůna všechna zásadní fakta týkající se tohoto zemanského rodu, jak se mu je podařilo odhalit při studiu listinných a jiných dochovaných pramenů. Striktně faktografické založení knihy nedovolilo autorovi doplňovat zjištěné údaje o vlastní interpretace, a dospívat tak k neověřitelným závěrům. Každopádně však i ze strohých informací může každý vyvodit, že život nižší šlechty ve středověku a na počátku novověku ovládaly tytéž potřeby, ambice či vášně jako život současníků. Jsou zde tudíž zmiňovány záležitosti spjaté s péčí o rodový majetek, včetně půjček a splácení dluhů, s uzavíráním sňatků, zajištěním potomků atp.

Ale konkrétněji k obsahu knihy: Počátky šlechtických rodů jsou zahaleny mnoha tajemstvími, neboť hodnověrná písemná fakta často chybí. V případě vladyků užívajících predikát z Mnichu je navíc matoucí skutečnost, že se v širším regionu vyskytují Mnichy dva. Relevantní údaje k tomu, který má v názvu přívlástek *u Kardašovy Řečice*, pocházejí až ze 14., ale především z 15. století, kdy už jsou doložena nezpochybnitelná fakta o existenci Smrčků z Mnichu – prvním z nich byl Jan a jeho sídlo se nacházelo v místech pozdějšího Viturkova statku (dnes ovšem už neexistuje ani ten) - majících ve znaku stříbrného okouna s červenými ploutvemi v modrém poli. Rod se časem rozrostl o oblajovskou, radenínskou, hořínskou a obděnickou větev. Poslední zmínky o něm pocházejí ze 17. století. Po Bílé hoře, v časech třicetileté války, buď vymřel, anebo ztratil šlechtické výsady a jeho potomci se stali obyčejnými poddanými. Ostatně jméno Smrčka se vyskytovalo v Mnichu ještě v 2. polovině 20. století.

Jak vyplývá z předchozích řádek, Jan Jůna si nekladal za cíl poskytnout široký obraz doby, o níž píše. Publikace, doplněná ilustracemi a fotografiemi znaků a pečeti, stejně jako historických objektů v Mnichu, je určena především těm, kdo se specializují na genealogii našich šlechtických rodů, ale v neposlední řadě pak i badatelům zabývajícím se minulostí regionu. Ti pak určitě uvítají i další svazky z edice *Zapomenuté rody*, kupř. již vydané *Tučapy z Tučap*, anebo připravované *Růty z Dírného*.

Jan Frolík

Globální problém igelitek

Je to zhruba rok, kdy vznikl v něčí hlavě nápad, aby se svážel biologický odpad z jednotlivých řečických domů, nashromážděný během 14 dní v příslušné odpadní nádobě. Letos byl tento proces rozšířen na zahrádkářskou kolonii u Obecního rybníka. Nápad to určitě není špatný, dříve totiž se bio-odpad shromažďoval na volném prostranství či vozil k břehům rybníka. Jenom by chtělo vzít v potaz tu skutečnost, že až bude podzim, tak bude u zahrádkářů, kteří mají více stromů, i více listů. Takže by nebylo dobré, aby toto pak nezůstávalo zbytečně před plotem, když se do hnědé popelnice nevejde. Řešením je ho navíc vysypávat do vozu z pytlů.

Jaká je životnost různého bi-odpadu, ví většinou mnohý zahrádkář. Zajímavá je však otázka jiných materiálů a jak je to konkrétně s hojně rozšířenými igelitovými taškami.

Člověk nemusí být zrovna kovaný ekolog, aby došel k názoru, že plasty nejsou jen dobrým sluhou, ale také špatným pánem. Zejména v okamžiku, kdy se stávají odpadem. Přestože igelitové tašky představují jen dílčí problém a jejich omezení lidstvo nespasí, rozhodnutí z 28. 4. 2015 Evropského parlamentu o omezení obalů je slibným krokem. To představuje 90 sáčků na jedno použití na osobu ročně k roku 2019 a jen 40 v roce 2025. Druhou variantou je zajištění, že za ně budou muset zákazníci v obchodech k roku 2019 platit. Z opatření mohou být vyňaty nejtenčí sáčky pod 15 mikronů. Členské státy by tedy měly do roku 2019 omezit spotřebu igelitek o 80 procent. Většina tašek by pak měla být z papíru nebo ekologičtějšího rozložitelného plastu.

Odhazování tašek jako takové totiž představuje závažný ekologický problém. Plastový materiál ohrožuje velmi agresivně zejména světové oceány. Přes zkonsumované maso ryb se pak zbytky použitých chemikálií dostávají i do lidského organismu. Živočichové požitím takových tašek nebo jejich částí mnohdy hynou, pletouc se s potravou. Menší savci a ptáci v nich také často uvíznou a

zadusí se. Tento odpad tak ohrožuje stále ve větší míře faunu a floru jako celek.

Výrobou igelitek se dnes v EU zabývá 250 až 300 firem. Zaměstnávají přitom asi 15-20 tisíc lidí. Škodlivost starých nerecyklovaných igelitek dokládá statistika, podle níž taška slouží zákazníkům v průměru jen 40 minut, jejich výroba pak pouhé 2 minuty, kdežto jejich rozklad minimálně 30 let, desetina ve volné přírodě. Pro srovnání: 4 měsíce trvá rozklad papíru, 15 let plechovky, 50 let žvýkačky, 70 let PET lahve, 100 let nápojového kartonu a 3000 let rozklad skla. Polystyren se údajně nerozloží nikdy.

To jsou všechno signály pro každého člověka, aby byl vůči životnímu prostředí ohleduplnější. Je proto dobrým znamením, že např. v obchodních řetězcích Globus a Kaufland dnes již prodávají tašky stoprocentně biologicky rozložitelné, které je možné i recyklovat. Obsahují totiž aditiva (příměs), která podporují jejich rozklad. Po třech letech z nich tak zůstane jen voda, oxid uhličitý a biomasa.

Většinu příspěvku podle pana J. Kličky zkrátil a upravil Karel Hloušek

II. ročník Mysliveckých slavností v Mnichu

Na sobotní odpoledne 15. srpna připravilo Myslivecké sdružení Čihadlo Kardašova Řečice již druhý ročník Mysliveckých slavností. Pro účastníky této letní akce byl připraven zajímavý program na celé odpoledne – A to jak pro dospělé, tak i pro naše nejmenší hosty. Každý z návštěvníků, kdo se rozhodl aktivně se zapojit do soutěží (a celkem jich bylo přes 100 soutěžících), obdržel knihu aktivit, do které se zaznamenávalo, jak si každý na připravených soutěžních aktivitách vedl – myslivecké poznávače, mysliveckém kvízu, střelbě ze vzduchovky a v hodu šípkami. Soutěžilo se v jednotlivých věkových a odborných kategoriích a pro první 3 výherce z každé kategorie byly připraveny, kromě diplomu na památku, i věcné ceny. Děti a mládež se dále zapojily do soutěže v malování na téma myslivost a příroda.

Na akci jsme přivítali i hosty, kteří nám napomohli vytvořit program zajímavý pro všechny věkové kategorie. Celý den nás provázeli Jihočeští trubači se svým programem lovecké hudby a zajímavého povídání o její historii – jejich účast vyvrcholila v podvečer velkým koncertem. Jako další hosté vystoupili manželé Slabovi s jejich smečkou loveckých psů Farmy Helena. Kromě ukázky 6 různých ras loveckých psů, pracovních pomůcek při lovu a fotek z jejich akcí si pro účastníky našich slavností připravili velmi zajímavou a poutavou formou podanou prezentaci toho, jak taková lovecká smečka funguje, či jaké role v ní jednotliví psi mají. Praktické příběhy ze života této lovecké smečky pak jen umocnily zájem všech o toto povídání.

V zázemí společenské místnosti pak byla připravena myslivecká výstavka, kde si návštěvníci mohli prohlédnout vybrané myslivecké trofeje, vycpané exponáty zvěře, kůže, parohy či si vyzkoušet, jak dobře jednotlivé druhy zvěře poznají. Celé odpoledne návštěvníky provázela i reprodukováná hudba, návštěvníci mohli ochutnat výbornou vepřovou pochoutku nebo se v teplém počasí schladit v místním výčepu.

Naše akce pak byla zakončena promítáním filmu, který je úzce spjat s myslivostí – film Jiřího Menzela Slavnosti sněženek skutečně patří k perlám české kinematografie. Takováto forma letního kina v našem okolí chybí, takže zájem o toto promítání byl skutečně až nečekaný a mohlo by nám jej závidět jakékoliv klasické „kamenné“ kino.

Za celé odpoledne (tedy až do pozdních nočních hodin) jsme na našich slavnostech uvítali téměř 250 hostů. Jak jsme se neformálně dozvěděli, byl pro ně námi připravený program velmi zajímavý a čas s námi strávený si opravdu užili.

Závěrem patří náš dík nejen Městu Kardašova Řečice za finanční podporu této akce, ale vlastně všem myslivcům, hostům a obyvatelům Mnichu za pomoc při organizaci této letní akce. Pevně věříme, že se za rok budeme moci opět sejít při 3. ročníku těchto slavností a budeme tak moci přispět jak příjemnému prožití letního dne, tak i k představení života myslivců v očích laické veřejnosti.

České myslivosti zdar!

Aleš Maxa
předseda MS Čihadlo Kardašova Řečice

Florbal v Kardašově Řečici

Začíná nám opět září, a tak jako začínají mnohé kroužky či jiné zájmové aktivity, začíná nám mezi nimi i florbal. A tak Vás na začátek seznámím, jak je to s tímto sportem v našem malém městečku, kdy jsme se začali scházet na tréninky a jak je to s florbalem v současné době. Kdy to tedy všechno začalo?

Florbalu jsme se začali věnovat na začátku září v roce 2013, kde se na vzniku velmi podíleli naši hráči, a současně i trenéři Petr Šimic a Tomáš Karas, kteří na sebe nabalili ostatní zájemce o tento sport. Jako každé začátky, tak ani ty naše nebyly jednoduché, jelikož jsme malé městečko, tak je problém abychom se na trénink vždy všichni sešli.

V současnosti už máme vytvořenu partu hráčů, kteří se pravidelně scházejí jednou týdně na dvouhodinový trénink. Nedávno jsme vstoupili do nově vzniklého Sportovního klubu Kardašova Řečice, kde jsme se domluvili, že by nebylo úplně od věci, se zkusit přihlásit do ligy. S touto myšlenkou jsme si pohrávali už nějakou dobu, věděli jsme však, že přihlášky do nadcházející sezony se podávají v květnu, ale i přesto jsme to zkusili a dostalo se nám odpovědi, že je možné náš tým přihlásit. Nyní se čeká na vyřízení formalit. Poté jsme se tedy začali chystat na naši první opravdovou sezonu, která našim hráčům přinese mnoho cenných zkušeností s florbalem a pro tento sport je to jediné dobře, že se zde v Kardašově Řečici začne rozvíjet.

Tento nový zvrat nás přiměl k tomu, abychom učinili nábor. Přijímáme hráče od ročníků 2000 do ročníku 2003, v případě většího zájmu i hráče mladší, kontaktovat nás můžete na mailu florbalrk@gmail.com.

Vojtěch Mach

Sportovní klub Kardašova Řečice se představuje

Dovolte, abychom vás krátce informovali o skutečnosti, že v červnu tohoto roku byl v Kardašově Řečici založen sportovní klub, jehož hlavním účelem je pořádání sportovních akcí ve městě a dále propagace a podpora sportu v našem regionu. V neposlední řadě bychom chtěli tímto způsobem reprezentovat město Kardašova Řečice navenek.

V současné době se na vzájemné spolupráci domluvili nadšenci z řad cyklistů, běžců, triatlonistů, florbalistů a jednotlivců se sportovní duší. Konkrétní forma fungování zájmového spolku bude doladěna takřikajíc „za pochodu“, nebráníme se jakékoliv podpoře ze strany veřejnosti, rádi mezi sebou přivítáme všechny nové členy. O partnerství bylo požádáno i Město Kardašova Řečice, přičemž věříme, že naše záměry podpoří.

Jedním z našich krátkodobých cílů je vytvoření internetových stránek, které by byly platformou pro naši společnou prezentaci.

A na co se můžete těšit do konce roku 2015?

říjen, listopad, prosinec – SOBOTY V POHYBU pro ženy (termíny budou včas oznámeny)

florbalové úterky nejen pro děti v čase 17.30 – 19.00 hod ve sportovní hale v K. Řečici

27. 12. 2015 – Povánoční předsilvestrovský večerní běh smíšených dvojic „Okolo Čechova lesíku“

Bližší informace vám rádi poskytnou:

Zbyněk Michálek, Martina Michálková, Marie Valdová a Bohumil Kalina

Klub přátel

V minulých dnech byl založen Klub přátel fotbalové Slávie Praha. Činnost našeho spolku bude spočívat v tom, že při zápasech Slávie, kterých se účastníme, budeme propagovat naše město. Dále chceme pomáhat trenérovi starších žáků panu Josefovi Bursíkovi v jeho obětavé a náročné práci. Náš spolek má prozatím 18 členů, ale kdo se chce přihlásit, ať se obrátí na pana Jaroslava Tomšu. Každý nový člen je vítán.

Jan Šlápota

„První krůčky s kamarády“

Od 1. 10. 2015 začne probíhat aktivita pro rodiče (prarodiče) a děti od 1,5 roku do tří let (možnost mají i starší děti).

Její náplní bude seznamování s písničkami a říkadly, pohybové a výtvarné činnosti.

Bude probíhat každý čtvrtek nebo pátek (podle zájmu) od 16:30 do 17:30 hodin, v Kardašově Řečici, ulici Míru, čp. 211. Poplatek za hodinu bude 50 Kč.

V případě zájmu kontaktujte Mgr. Danu Machovou,

tel. 724 591 038, e-mail - dana.mach@centrum.cz.

Model klub

Model klub Kardašova Řečice o. s. oznamuje, že opět zahajuje činnost výtvarného kroužku pro děti, známého jako Šikulky. Přihlášky na kroužek si mohou zájemci vyzvednout v cukrárně U Sportovce a tamtéž je vyplněné také vrátit. Podle předběžných informací budou první Šikulky v úterý 6. října.

Model klub Kardašova Řečice pořádá dne 3. 10. 2015 od 9,30 hodin tradiční Drakiádu na ploše modelářského letiště v Pleších. Přijďte si zasoutěžit s draky vlastnoručně vyrobenými i se zakoupenými. Pro dětské soutěžící jsou připraveny drobné ceny. Nezapomněli jsme ani na nevážnou soutěž dospělých.

Srdečně zvou místní modeláři

Hledáme zubaře

Město Kardašova Řečice pronajme zubní ordinaci ve Zdravotním středisku v Kardašově Řečici. Zájemci se mohou přihlásit na Městském úřadě v Kardašově Řečici, telefon 384 383 031, e-mail: posta@kardasova-recice.cz.

Pozvánka na další ročník kroužku Mladý přírodovědec aneb Skautská chata u rybníka Velkého znovu ožila

Jistě jste si mnozí všimli, že v poslední době ožila bývalá skautská chata u rybníka Velký Řečický. Chata, která je majetkem města Kardašova Řečice, byla využívána Skauty, později Svazem socialistické mládeže a pak opět skautským oddílem. Bohužel v posledních deseti letech objekt nebyl využíván vůbec a postupně zarostl okolní vegetací. Město Kardašova Řečice na začátku letošního roku nabídlo kroužku Mladý přírodovědec, že by chatu opravilo a upravilo pro užívání kroužku. My jsme samozřejmě vřele souhlasili. Od letošního jara pak začala chata pomalu „ožívat“ a práce bylo opravdu dost. Chata byla natřena, vyklizena, byly vyměněny podlahy a nakonec pak byla do chaty zavedena voda a vybudováno sociální zařízení. A nezůstalo jen u opravy objektu, ale došlo i na venkovní úpravy. Pozemek okolo chaty byl vykácen, terén byl upraven a byl zbudován nový plot. V květnu a červnu se již kroužek Mladý přírodovědec scházel v této chatě a začali jsme se v ní pomalu „zabydlovat“. Ovšem některé úpravy nás ještě čekají. Rádi bychom vytvořili na pozemku u chaty ohniště, spolu s dětmi bychom na pozemku zasadili nějaké stromy a keře, možná tam zbudujeme i nějaký záhonek a ještě je potřeba upravit kolnu vedle chaty, zřejmě tam zbudujeme prostor pro ukládání kol a dřeva. Ale to vše jsou již jen drobné úpravy, to zásadní pro fungování kroužku již bylo vytvořeno a rádi bychom touto formou moc poděkovali městu Kardašova Řečice za to, že tuto opravu nejen kompletně financovalo a organizovalo, ale i za příspěvky kroužku Mladý přírodovědec a za podporu dětské volnočasové činnosti vůbec. Město rovněž finančně podpořilo závěrečný výlet kroužku, který se konal 19. 6. 2015, kdy jsme vlakem vyrazili do ZOO v Jihlavě, kde byl pro děti objednaný výukový program „Dotkněte se šelmy“. Tuto zábavnou činnost, při které si děti osahaly lebky a kůže nejruznějších šelem a plnily nejruznější

zajímavé úkoly, účastníci výletu velmi ocenili a nakonec jsme se do velmi pečlivě připraveného programu zapojili i my dospělí. Po programu jsme si pak společně celou ZOO prošli a pak opět cestovali vlakem domů.

V letošním roce tedy začne kroužek Mladý přírodovědec fungovat v nové klubovně v bývalé skautské chatě a již si ji v novém hávu dovoluji označit chatou přírodovědců. Kroužek začne tradičně v druhé půlce měsíce září a bude probíhat jako již dva předchozí roky vždy v pátek od 15 do 17 hodin. Jeho náplň bude opět především seznamování se s okolní přírodou, ale také budování vztahu k přírodě, a to nejen z pohledu biologického a environmentálního, ale také z pohledu pěstitelského, chovatelského a mysliveckého. Se všemi současnými členy kroužku se počítá i do následujícího roku, další členy pak budeme přijímat ve věkové kategorii 2. až 6. třídy základní školy. Zájemci o kroužek se tedy již mohou hlásit na mailové adrese uvedené na konci článku. Ve vedení kroužku bude na první polovinu příštího školního roku malá změna. Jana Sobotková si bude užívat péči o čerstvě narozeného potomka a její pozici převezme dlouholetý vedoucí biologicky zaměřených kroužků pan učitel Jan Frolík.

V závěru článku bych ještě rád uvedl, že bychom přivítali, kdyby nezůstalo u užívání staronové chaty jen kroužkem Mladý přírodovědec, ale kdyby třeba i další volnočasové kroužky, či jiné organizace chtěly tuto chatu k svému užívání upotřebit. Místa je tam dost a čím více se bude objekt využívat, tím lépe.

Za vedoucí kroužku Mladý přírodovědec
Tomáš Englický
tomasenglicky@seznam.cz

PLAVBA KOLEM SVĚTA ZA 5 DNÍ **aneb příměstský tábor s angličtinou již potřetí v Kardašově Řečici**

Vyplováme v pondělí 3. srpna úderem osmé hodiny ranní z pomyslného přístavu školní družiny. Je nás celkem 26 dětí, 2 lektori angličtiny, 2 vedoucí na tvořivou činnost a 2 vedoucí na volnočasové aktivity. Hned první den utvoří děti čtyři týmy, jejichž úkolem je dobývat postupně jednotlivé světadíly a pomocí vlajek zabírat území na mapě světa.

Dopoledne se věnujeme angličtině, pilně opakujeme již nabyté vědomosti, abychom posléze mohli rozšířit své jazykové obzory. Zároveň dokážeme být i kreativní, a tak každý den vznikají nová umělecká díla: malujeme v keramické dílně Milušky Pomijové úžasné závěsné talíře, vyrábíme totemy a indiánské čelenky, batikujeme trička a vyzkoušíme si i výrobu jednoduchého hudebního nástroje tzv. šterchadla.

Obědy nám s největší péčí chystají paní kuchařky ve školní jídelně – Jiřka Böhmová a Lenka Kotilová, děkujeme! Po krátké siestě nás čeká odpolední program plný her a soutěží – lovíme poztrácené obrázky, procvičujeme klokaní skoky a kočičí mrštnost, pozlobíme naše chuťové buňky hádankami, co jim právě nabízíme, zorganizujeme velkou vodní balónkovou bitvu a hned další den si zkusíme ovládnutí hasičských stříkaček pro děti, zkrátka posilujeme týmovou spolupráci i zdravou soutěživost.

Středa patří tradičně výletu – tentokrát se vydáme na Vysočinu, do města rekordů a kuriozit, ano, je řeč o Pelhřimově, které nám kromě zmiňovaného nabídko návštěvu tajuplného podzemí a ještě strašidelnějšího pekla. Po odpoledním návratu si s chutí odpočineme u pohádky, přičemž nejeden z nás zamhouří oko. A jakmile nabereme potřebné síly, začneme chystat oheň a buřty a přidá se i písnička u kytary. Smráká se a my už cítíme příjemné napětí a nervozitu zároveň – blíží se stezka odvahy! A není ledažaká, je opravdu ve tmě, v takové, že by se dala krájet... u každé svíčky hledáme malý poklad, abychom je všechny přinesli do cíle. A máme vyhráno, zvládli jsme to všichni a zjistili, že není, čeho se bát. Unavení z náročného dne usínáme v připraveném pelíšku na karimatce ve spacáku.

První sluneční paprsky nám zvěstují ráno a jsou příslibem dalšího táborového dobrodružství. Co třeba navštívit pana mlynáře? To je nápad, a tak se téměř mávnutím kouzelného proutku ocitáme v útrobách válcového mlýna rodiny Adámkových a nasloucháme poutavému vyprávění o řečickém

mlynaření, ale nejen o něm. Páteční odpoledne odhalí výsledky našeho zápolení a vězte, že každý ze čtyř týmů byl úspěšný a získal prvenství při dobývání některého světadílu. Odměnou nám jsou originální medaile a vzpomínky na prázdninový týden prožitý s *Jazykovou školou Zachová*.

Kapitáne, plavba jest u konce, tak zase za rok AHOJ!

Marie Valdová

PS: Děkuje sponzorům za příspěvky pro děti: Město Kardašova Řečice, DELTA a.s. Kardašova Řečice; maminkám a babičkám, které nám připravily vynikající domácí buchty a koláče. SMO Bukovská voda za zapůjčení skákacího hradu.

Prázdniny s kaprem na vozíku

Každým rokem je v Pluhově Žďáru pořádána charitativní akce s názvem Prázdniny s kaprem na vozíku. Již druhým rokem do programu přispívá i místní ochotnický soubor. Letos se jednalo o humornou scénku „Jak to vlastně bylo s Kleopatrou“? Naše vystoupení bylo přijato velmi kladně a nás těší, že jsme mohli svým dílem přispět k pohodě celé akce a pobavit tak účastníky při jejich nelehkém údelu. Zcela určitě můžeme slíbit, že příští rok se rádi zúčastníme znova.

Radka Volfová

Kuchyňské utěrky ani zbytky jídel do kanalizace nepatří

Zbytky jídel, použité jednorázové hygienické ubrousky, kuchyňské utěrky, hygienické potřeby a další různé věci končí v kanalizačním systému Kardašovy Řečice. Zaměstnanci vodohospodářské společnosti ČEVAK a.s., která vodohospodářský majetek města spravuje, zaznamenali, že věci, které jsou lidé schopni spláchnout do WC, přibývá. Přitom hrozí, že ucpou kanalizační potrubí a problémy působí i při samotném procesu čištění odpadní vody na čistírně.

„Lidé si mohou takovým chováním dokonce sami způsobit velké problémy v podobě ucpaného odpadu v domácnostech nebo zanesení domovní kanalizační přípojky,“ upozornil Pavel Škarda. Přestože kuchyňské utěrky připomínají toaletní papír, po spláchnutí do kanalizace se chovají zcela jinak a ve vodě se nerozpustí, naopak se promění v poměrně pevnou hmotu. Tyto utěrky, stejně jako vlhčené ubrousky a další hygienické potřeby, do kanalizace nepatří, lidé by je po použití měli vyhazovat do běžného komunálního odpadu.

Podobné problémy ve veřejné kanalizaci způsobují také použité tuky a oleje nebo zbytky potravin, které jsou navíc i vítanou potravou potkanů. Společnost ČEVAK proto zahájila vzdělávací projekt DOODPADU, který upozorňuje na předměty a látky, které by neměly končit v toaletních mísách a dřezech. Součástí jsou webové stránky www.doodpadu.cz, kde zájemci najdou konkrétní případy i rady, jak s takovým odpadem správně naložit.

Kontakt: Bc. Lenka Zimmerlová, referentka útvaru marketingu a komunikace
ČEVAK a. s., Severní 8/2264, 370 10 České Budějovice

Dalskabáty, hříšná ves aneb Zapomenutý čert

Na úvod letošního podzimu si pro vás místní ochotníci připravili pohádku jejíž název je v nadpisu tohoto článku. Pohádka pochází z pera Jana Drdy a je dožijte všem známo, že byla i zfilmována. Čerta ve filmové verzi pohádky hrál Jaroslav Moučka, který podzim života trávil v našem městě. Ale zpět k našim ochotníkům. Divadelní představení uvidíte v pátek 25. 9. a v sobotu 26. 9. od 19 hodin v našem kulturním domě. Předprodej vstupenek je na autobusové zastávce od 21. 9. Zbývá jen slovy ochotníků vás na toto představení, kdy se polepšený čert stane člověkem a pomůže odhalit ďábla převlečeného za faráře, co nejsrdečněji pozvat.

Ing. Milan Karas

TANEC RADOSTI v Kard.Řečici

Večery volného tance se živly (země, oheň, voda, vzduch)

Lektorka Lenka vás bude inspirovat a společně s vámi tančit tak, abyste mohli zažívat pocit štěstí, radosti a svobody. Vhodné pro všechny, co mají rádi hudbu a pohyb. Pro muže i ženy, děti. Pro zvědavé, kteří chtějí více porozumět sobě i druhým. Žádné taneční zkušenosti nejsou nutné. Neučím žádné kroky, jde tu o svobodné vyjádření - pomocí vlastního těla, jako nástroje.

Lekce budou otevřené od října, každé pondělí od 17. hod. pro děti, od 19. hod. pro dospělé. (minimální počet 5 účastníků) v MŠ Kardašova Řečice.

Cena: 50,- Kč za 1 hod - pro děti

70,- Kč za 1 hod - pro dospělé

Info na tel. čísle: 607 245 485 janderova@seznam.cz

www.TanecRadosti.cz

Těším se na setkání s vámi.

Lenka Janderová

Chceš se stát mladým hasičem?

Přijď 13.10.2015 v 17:00 do hasičárny.

Může přijít kluk i holka od 1. do 9. třídy.

Schůzky:

Podzim a zima: každé úterý (kromě prázdnin a svátků)

mladší („nováčci“) - 17:00 - 18:00 a starší („pokročilí“) - 18:00 - 19:00

Jaro a léto: každé úterý (kromě prázdnin a svátků)

Všichni dohromady 17:00 - 19:00

Náplní kroužku je příprava na hasičské závody, kde se plní tyto disciplíny:

požární útok, štafeta dvojic, štafeta 4 x 60m s překážkami, štafeta CTIF, uzlová štafeta.

Součástí přípravy je i branný závod - střelba ze vzduchovky, základy požární ochrany, základy první pomoci a topografie, překonání vodorovného lana a další. Děti se naučí ovládat hasičské vybavení a zdolávat speciální překážky. Pro děti pořádáme výlety a různé akce.

Hlavní vedoucí: Lenka Heřmánková, tel.: 728582007

Více informací o našem sboru a další informace naleznete na: www.sdhkardasovarecice.estranky.cz

TANEC S ŽIVLY

Svůj tanec objevíte tím, že jej budete tančit.

Proč tančit tanec „5 rytů“ ?

- Pomáhá lidem najít svou vlastní sílu skrze svůj vlastní tvořivý proces skrz 5 základních rytů
- Díky tanci můžete odhalit a uvolnit momentální pocity a také uvolnit pocity staré, které byly ve vašem těle uvězněny a neměly kam odejít.
- **Neučíte se kroky** – Vaše tělo má své vlastní kroky, vlastní pohyby, vlastní projevy jednotlivých rytů

A PRO KOHO?

Pro děti od 4 let

I kurzy pro dospělé

S KÝM? s Lenkou

KDE?

Fitko Eden

Jarošovská 55/II

J. Hradec, 37701

www.fitkoeden.cz

info@fitkoeden.cz

Více info: 724 301 876

www.fitkoeden.cz

info@fitkoeden.cz

UHLÍ
BERY JH s.r.o.
BERÁNEK
www.uhliberanek.cz
v zastřešené hale

!!! Doprava od 10q ZDARMA !!!

Hnědé Bilinské (Ledvické)
Mostecké

Kostka 4 - 10 cm
Ořech I 2 - 4 cm
Ořech II 1 - 2 cm

Černé

Kostka 5 - 8 cm
Ořech I 3 - 5 cm
Kovářské 1 - 3 cm
Koks I 4 - 10 cm
Koks II 2 - 4 cm

Brikety německé

Rekord 4" (10-11 cm)
Union 3" (7-8 cm)
Rekord 2" (5-6 cm)

Brikety dřevěné balené po 25 kg

Brikety uhelné balené po 10 kg

!!! SKLÁDÁNÍ DOPRAVNÍKEM !!!

PRODEJ A OBJEDNÁVKY

Po - Pá 7:00 - 15:00 777 321 288

So 9:00 - 11:00 384 321 288

Od září - do dubna

So 9:00 - 11:00

J. Hradec, ul. Jarošovská 1339

Loučení s prázdninami

Plavba kolem světa
za 5 dní

Výlet za sběr papíru 1. - 3. třída
(šk. rok 2014/2015)

Divadelní ples

Loučení se školkou

PP CUP 2015

Loučení s prázdninami

Hasičská soutěž
– pivní štafeta žen

Vydává Městský úřad v Kardašově Řečici jako čtvrtletník, IČO 00246905. Povoleno Ministerstvem kultury České republiky pod č. j. MK ČR E 11665. **Redakční rada:** Zdenka Maršíková, Jiřina Tůmová, Karel Sláma, Jitka Vondrková, František Beneš. **Redakce si vyhrazuje právo články zkrátit. S obsahem čtenářských příspěvků se redakce zpravodaje nemusí vždy ztotožňovat.**